

naar Valget er imellem disse 2 Sider, haaber jeg ikke, at det skal være tvivlsomt, til hvilken Side denne Forsamling vil gaae; jeg haaber heller ikke, det nogeninde vil være tvivlsomt, til hvilken Side det danske Folk vil gaae. Derfor finder jeg et godt Vidnesbyrd i den No, hvormed dette Forslag er blevet modtaget, skjøndt det i lang Tid har foreligget Offentligheden og har været udbredt i alle Provinds-Byer; det er et glædeligt Vidnesbyrd om de Fremskridt, der i denne Henseende ere skete i Folkestemningen, Stemningen i de 9 Aar, siden dens For-gænger kom frem.

Der er endnu mange andre Punkter, som ere komne paa Bane, og hvorum jeg kunde have lyst til at yttre mig, men af Hensyn til Forsamlingens Tid skal jeg ikke gaae ind derpaa, saa meget mindre, som jeg er overbevist om, at dette eller lignende Forslag ville blive ved at komme frem Aar for Aar, indtil man endeligen har lært at give Sandheden sin Ret.

Warning: Det er mig ikke bekendt, at der i den Retning, hvori det foreliggende Lovforslag gaaer, har vist sig nogen levende Trang eller noget almindeligt Onske blandt Befolkningen. Jeg berygter derfor meget, at Vedtagelsen og Gjennemførelsen af dette Lovforslag vil fremkalde Forvirring og vække megen Uvillie og Utilfredshed. Dette vil vistnok i Almindelighed blive Tilfældet, naar Bestemmelserne om Confirmationen og den kirkelige Vielse blive vedtagne; thi det kan dog ikke nægtes, at disse kirkelige Handlinger ere i Særdeleshed blandt Folket ansete for hellige. Jeg er ogsaa overbevist om, at der, hvor Præsten bestræber sig for at gjøre disse kirkelige Handlinger høitidelige ved Hjertelighed og christelig Alvor, have de været Mange til Dpbyggelse og Betsignelse. Med denne Overbeviisning kan jeg derfor ikke stemme for det foreliggende Forslag, saalænge ikke et levende Onske

om Forandring i denne Retning gjør sig gjældende i Folket.

S. Pedersen: Endskjøndt Saamange have havt Ordet i denne Sag og saamange dygtige Kræfter have havt Velighed til at udvikkere deres Ansættelser — Kræfter af langt større Betydning end de, hvoraf jeg er i Besiddelse — troer jeg dog, at jeg ikke alene er berettiget, men ogsaa forpligtet til at motivere min Stemmegivning og Stilling til nærværende Forslag. Jeg kan ikke følge den ærede sidste Tale, men maa aadent udtale, at den Tanke, der ligger til Grund for nærværende Forslag, deler jeg tilfulde, og jeg troer, at hvis den kunde udvikles gennem hele vort kirkelige Liv, vilde det blive til en sand Binding for den danske Folkekirk. Desuagtet maa jeg dog til-lade mig at bemærke, at jeg ikke kan følge Forslaget i dets nærværende Skikkelse og alle dets Enkeltheder; jeg skal saaledes kun anføre, at saalænge Staten og Kirken ere saa sammenfildrede, som det nu er Tilfældet, troer jeg ikke, at der er nogen Grund til at vælge en særlig Mand til at føre disse Sognebøger. Jeg troer, at denne Sag kan staae hen indtil videre. Den Bestemmelse, at Egtetabet skal indgaaes for den borgerlige Dvrighed, troer jeg ikke er heldig; det vil, efter min Mening, være nok til at skaffe Forslaget Misbilligelse, naar det træder ud i Livet. Jeg mener, at det vilde være tilstrækkeligt, naar det borgerlige Egtetab blev til Ladt for dem, der maatte ønske det. Det er min fulde Overbeviisning, at dette ikke alene er det Onskeligste, men ogsaa det Rette. Der er Mange her i Salen, der have yttret stærk Frygt for det Uhyggelige, som vil afstedkommes ved at give slip paa den kirkelige Vielse saavel som ogsaa paa Confirmationen, men jeg skal, saavidt det staaer til mig, i saa Henseende søge at berolige de ærede Herrer. Der er ogsaa gjentagne Gange fremhævet med stærke Udtryk, at der ingen Trang er tilstede til en saadan Forandring.